

CINC DIES I MIG

19-1-79

La carta costava molt d'obrir. Tenia por que es trenqués, però no podia més. Vaig tirar tot el que hi havia sobre l'escriptori, mentre maleïa en veu alta aquell dement. En trobar l'obrecartes, haguí de reprimir-me per a no clavar-me'l i acabar amb tot allò d'una vegada; havia arribat massa lluny, i volia acabar el que havia començat. En qüestió d'uns segons la carta ja havia cedit, i el seu contingut era a les meves mans.

Estimat senyor Ferrer,

Em sap greu comunicar-li que el cap va arribar amb 3 segons de retard, i que, per tant, no l'he pogut acceptar. És una llàstima que el joc hagi finalitzat aquí per a vostè, però l'animo a pensar que el fet d'haver arribat fins aquí ja denota unes grans aptituds per part seva.

La seva filla l'estimava molt.

Signat: Pitàgores

18-1-79

Aquella merda m'havia deixat ben trastocat. No tenia ni idea d'on era, però per última vegada. Suposava que en algun carreró de Barcelona. L'orella em feia molt de mal. Finalment, vaig aconseguir aixecar-me. El missatge havia estat escrit amb sang i al terra, aquesta vegada.

Estimat senyor Ferrer,

Em complau informar-lo que les comes es troben en perfecte estat. Les vaig rebre just a temps. Tinc una especial esperança en vostè per a aquesta tasca. Per a demà, com a última missió té entregar-me un nombre concret de caps. Aquest, serà el resultat d'elevat la quantitat de peixos que hi ha al mar al nombre de persones que ha estat capaç de fer felices.

Signat: Pitàgores

La perversitat d'aquest home arribava a límits insospitables. M'estava debilitant tant psicològica com físicament, però ara ja em donava igual, pensava continuar fins el final. Vaig anar a Sants. Allà, vaig pujar a la línia 3, que em portaria directe cap al barri més depriment en que mai havia estat. Un cop ja hi havia pujat, va haver-hi canvi de plans. Un indigent em va semblar el candidat adequat. Pel que em deia l'experiència dels darrers dies, si aconseguies mantenir-te fred davant les seves històries eres capaç de fer-ho sense un pensar-t'ho dues vegades.

-Bon dia. Li agradaria prendre un cafè? Jo el convido. Només vull parlar.

-Si només vol parlar, per a què vol el cafè?

-Per a escalfar l'esperit, no creu que ve bé ara, a l'hivern?

-Si, és clar.

El Racó del Cafè, en ple casc antic, em va semblar el lloc ideal. Mentre hi anàvem, les mirades més penetrants i més impenetrables que mai he vist, les d'aquest barri de Barcelona, ens seguien com si de Mones Lises heroïnòmanes es tractés. Ell va demanar un cafè sol, jo un tallat.

-Si vol, pot agafar alguna pasta, també el convido.

-No gràcies, mai m'han agradat els dolços. De fet, pot agafar el meu sucre, si el vol.

Aquell home havia tingut la vida més interessant de les que havia escoltades en l'última setmana. El seu pare, Miquel Moixó, propietari d'una fàbrica de pintures, li va proporcionar la millor educació que es pot rebre a Barcelona, segons deia el mateix senyor Moixó. Als setze anys, es va escapar de casa per a estudiar Història de l'Art. El seu pare, com tots els pares de la burgesia catalana de l'època, volia que estudiés Dret. Va quedar el primer de la seva promoció. La droga va fer el seu paper corresponent al llarg dels deu següents anys, fins el moment. "Entre no drogar-me i fer-ho, escullo drogar-me, ja que la vida mai m'ha ofert res bo, i no crec que ho faci. Entre el suïcidi i ocasionar-me la mort lentament, escullo morir lentament, ja que la vida sempre està a temps de sorprendre'm." He de reconèixer que, per un instant, em vaig sentir a punt de deixar-ho estar, però el somriure, que ja em costava recordar amb dificultat, de la meva filla em va fer tornar al meu propòsit inicial.

-Vingui amb mi, crec que sé on la vida pot sorprendre'l.

El seu coll era més tou que no pas m'havia imaginat. En qüestió de pocs segons ja l'havia xerraquejat. Vaig introduir el cap en una motxilla, protegit d'una bossa per a que no regalimés. Vaig pensar a retornar al Racó del Cafè, encara tenia temps de sobres fins les dotze. M'havia quedat amb ganes de prendre'm-hi una pasta, concretament un pastisset de melmelada de gerds. Un cop ho vaig haver fet, decidí que ja era hora d'anar cap al lloc de recollida, amb la felicitat que em produïa pensar que aquella seria l'última vegada que ho feia emergint per tots i cadascuns dels porus de la meva pell.

Quan només em quedaven un parell de carrers per a arribar-hi, la motxilla es va obrir i el cap va caure rodolant per la Plaça de la Palla. Per un instant, vaig sentir com el cor posava cinquena de cop, crec que mai m'havia anat tant accelerat. Tothom mirava, però ningú s'atrevia a apropar-se a mi o al cap. Quan ja havien passat uns segons, vaig anar, tant tranquil, el vaig agafar i el vaig tornar a posar.

Alhora que feia un esforç per posar una veu que semblés el més imbècil possible, vaig dir: "és per a una obra de teatre, no pensin!". La gent va riure per tal de dissimular la por que havien passat i convèncer a si mateixos que no passava res, i jo sabia que reaccionarien així.

Després vaig haver de córrer: just a temps, a les dotze en punt, el cap queia per la boca del clavegueram. Va tirar-me la xeringa i em vaig punxar la merda per última vegada. Ho havia aconseguit.

17-1-79

Ja m'estava començant a acostumar a la merda que em feia punxar-me. La sensació de desorientació i malestar general era molt menys forta que al principi. En el fons del meu inconscient, jo era conscient que, per més repulsiva que em semblés la idea, jo ho estava començant a veure com un joc també, un joc que m'agradava. Sentia, de fet, curiositat per saber on es trobaria la carta. Vaig notar que alguna cosa estava fent pressió sobre la meva cama esquerra. En obrir els ulls, vaig comprovar que es tractava d'una pissarra, de les típiques d'escola. Vaig aixecar-me i vaig donar-li la volta. Un dibuix esquemàtic d'una persona amb una clau a la panxa.

Provocar-me el vòmit no em semblava especialment desagradable. Una càpsula semblant a les que s'utilitzen per a portar la droga d'un país a un altre contenia la carta.

Estimat senyor Ferrer,

Em sento ple de joia, no esperava en un primer moment que arribés fins aquí. Les mans m'han semblat d'un gust exquisit. S'ha plantejat mai dedicar-se al món de la moda ortopèdica?

M'agradaria unes cames per a demà, a ser possible. Res de peus o malucs, només les cames! Divideixi el nombre d'orelles que han preferit deixar d'escoltar-lo al llarg de la seva vida pel nombre de boques que han decidit cessar de parlar-li.

La seva filla li envia records, crec.

Signat: Pitàgores

Vaig anar en busca del meu objectiu. Esperava que fos tant fàcil com havia estat el dia anterior. Però estava molt, molt equivocacat. Però que molt equivocacat.

Un vianant normal i corrent que passejava per Passeig de Gràcia: vaig decidir seguir-lo. Vam anar a parar a un carreró estret, que resultava perfecte per a la meva comesa. En quant va haver introduït la clau dins el pany de la seva porta vaig agafar la pistola i el vaig apuntar. Vaig considerar que era el moment d'utilitzar l'única bala que m'havia proporcionat. Ell, àgilment, mentre jo efectuava el tret, va treure la seva pròpia arma de la butxaca i em va ferir l'orella dreta. Per a quan vaig sentir la sang gotejar des de la meva oïda, caient pel meu coll, aferrant-s'hi per a no caure al terra, ell ja era mort. I ara què coi feia amb el cos? A més, unes cames no es poden desar dins una bossa...

Vaig decidir entrar a casa seva per a buscar algun lloc que em pogués usar per a amagar el cadàver, alguna cosa que em servís per a serrar-li les cames i algun sac que em permetés portar-les fins al lloc de sempre.

L'havia cagada. Però l'havia cagada molt. Aquella va resultar la casa d'un policia... Clar que amb una arma a la butxaca, o això o mafiós... Ja m'estava bé que fos així en realitat.

El camí cap al lloc de recollida em va resultar força més agradable, sense cap problema o contratemps. Ja n'havia tingut suficients. Per fi, ja l'estava fins i tot esperant. Adéu món, fins demà.

16-1-79

Quin mal que em feia el cap, renoi! I la ferida que se m'estava fent al braç, clar... Tot em donava voltes i més voltes. Vaig trigar una hora des que vaig trobar la carta en l'interior de la meva sabata fins que vaig ser capaç de llegir-la i assabentar-me de què deia:

Estimat senyor Ferrer,

Em complau comprovar que encara no s'ha donat per vençut. Me'n alegro, de tot cor. La propera vegada procuri que allò que li encomano arribi en millor estat, per cert. Pel que fa a la seva tasca per a avui, consistirà en el següent nombre de mans: compti els peus de quantes persones han pensat alguna vegada en matar-lo. Sumi-hi el seu nombre de boques. Divideixi el resultat per la quantitat de melics total. Aquest és el nombre de mans que vull.

Signat: Pitàgores

L'idea d'haver de tornar a fer el que ja havia fet altre vegada m'esgarrifava. Però la Clara... Ella ho mereixia! Ella mereixia la mort de tots aquells que fossin necessaris. Ella mereixia la mort de tots els éssers vius si hagués calgut.

Vaig convidar a una dona que demanava davant la Sagrada Família a un entrepà. Ella molt agraïda em va dir que m'ho compensaria com fos. Això no em va fer sentir millor pel que vaig fer. Tampoc em va fer sentir pitjor. Feia ja dos dies que no sentia res en absolut. En quant va veure el ganivet va morir d'un infart. No vaig haver de tacar-me les mans... Una noia va sentir el crit i va venir ràpid a socórrer-la. Va ser tant senzill com amagar-me i clavar-li el ganivet per l'esquena. Tenia una mà més de les que necessitava fins i tot. Vaig deixar els cossos en un contenidor i vaig deixar dirigir-me cap a la claveguera. Pel camí, no deixava de donar-li voltes al fet que, en res, m'hauria de tornar a punxar aquella merda. Les imatges que el meu cervell generava cada cop que me la prenia..."No pot quedar gaire per a que em tornin boig", vaig pensar. No m'adonava que ja havien començat.

15-1-79

La frustració que vaig sentir al adonar-me que no era a casa em va fer plorar. Em va fer cridar de ràbia. Em va fer vomitar fins que ja no em quedava més bilis que expulsar. Al sostre d'aquella fàbrica abandonada, es podia llegir, si entreobries els ulls:

Estimat senyor Ferrer,

La idea que el joc ja hagi començat em resulta tant estimulante i excitant com un problema de matemàtiques humanes. Avui serà el primer dia en fer-me un dels quatre favors que ja li vaig dir que li demanaria.

Espero que ho faci seguint totes les meves instruccions, i que em deixi més que satisfet. El primer que vull que em porti, al lloc que ja vàrem concretar ahir, és el nombre d'orelles que li indicaré a continuació: Multiplicarà dos per u elevat a la quantitat de vegades que va desil·lusionar o defraudar els seus pares.

Signat: Pitàgores

Ho havia de fer, ja m'hi havia mentalitzat al llarg del dia anterior. Tot allò que havia fet els dies posteriors, el que ja els he explicat, ho vaig fer, aquella vegada, per primer cop en la meua vida. Això va ser l'única cosa que va tenir d'especial: que era la primera vegada. Però el que realment els interessa, és el que va passar el dia 14.

14-1-79

Em vaig dirigir cap a les clavegueres, volia que tot estigués preparat, i la boca havia d'estar oberta. Vaig descendir-hi i hi vaig col·locar la Clara, la meua nina de quan era petit. A una persona de confiança, vaig demanar-li tota la merda que tingués, tota. La tinta sortia de la ploma amb una perfecció que em provocava una sensació completa d'èxtasi.

Estimat senyor Ferrer,

Vostè és ja conscient que la seva vida s'esgota. Jo m'he tornat molt més fort, tant que podria prendre la seva posició ara mateix, però encara penso donar-li una última oportunitat. La seva filla, la Clara, ha estat segrestada, juntament amb tota la seva part més humana. Haurà de passar unes petites proves, fer-me uns petits favors per a que se la retorni. Si no... el que havia de ser, serà, i vostre passarà a deixar d'existir. Cada dia, m'haurà de portar allò que jo li encarregui a la boca de clavegueram del carrer del Lleó. Allà, s'injectarà la substància que hi haurà en una xeringa sota la tapa, per a deixar-me que prepari el joc del dia següent. Li queden cinc dies i mig.

Signat: Pitàgores.